

Arrest

**nr. 111 283 van 3 oktober 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake:

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding:

- van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd;
- van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies);
- van 26 september 2013 houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen geactualiseerd.

1.2. Op 24 december 2010 diende verzoeker een derde asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.3. Op 9 mei 2011 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 23 september 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen (arrest nr. 67 181).

1.5. Op 16 januari 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk, nadat eerdere dergelijke beslissingen tot tweemaal toe vernietigd werden door de Raad. Dit vormt de eerste bestreden beslissing. Zij werd betekend op 26 september 2013.

1.6. Op 26 september 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dat aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op 26 september 2013.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Betrokkene heeft na zijn asielaanvraag op 11.10.2011 het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, een administratieve beslissing waaraan hij geen gevolg gegeven heeft. Op 30/09/2009 diende betrokkene een aanvraag 9bis in. Deze werd onontvankelijk verklaard op 07/10/2012 met bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene betekende het bijgevoegde bevel om het grondgebied te verlaten op 20/06/2012. Derhalve is het noodzakelijk betrokkene gedwongen naar de grens terug te leiden van het land waar hij vandaan komt.(…)”

En

“(…) Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk om hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. (…)”

1.7. Op 26 september 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod (bijlage 13sexies), dat aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht op 26 september 2013

Dit vormt de derde bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende (...) en op grond van volgende feiten;

. artikel 74/11,§1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfsplaats in België en hij heeft geen identiteitsdocument. Bovendien werd aan betrokkene op 20.06.2012 en 11.10.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Betrokkene heeft hieraan geen gevolg gegeven, reden waarom hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt. (…)”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

- Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

2.2. Artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

2.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de Vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de Vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij heeft per faxbericht van 2 oktober 2013 de Raad in kennis gesteld van het feit dat de eerste bestreden beslissing werd ingetrokken bij een schrijven van 2 oktober 2013. Verzoekende partij beaamt ter terechtzitting hiervan ingelicht te zijn maar brengt hiertegen verder niets in. De Raad dient te concluderen dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij de schorsing van de eerste bestreden beslissing, nu zij definitief en formeel uit het rechtsverkeer is verwijderd en geacht moet worden nooit te hebben bestaan.

3.2. Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de tweede bestreden beslissing, dient de Raad op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de

verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Op dit vlak is de ingestelde vordering derhalve onontvankelijk.

3.3. Verwerende partij werpt in haar nota op dat de ingeleide vordering tot schorsing onontvankelijk is voor wat betreft de tweede bestreden beslissing aangezien ze van oordeel is dat ze getroffen werd op grond van een gebonden bevoegdheid van de verwerende partij. Verwerende partij preciseert dat verzoekende partij niet betwist in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan verzoekende partij dan ook geen voordeel opleveren volgens verwerende partij. Verwerende partij is van oordeel dat in voorkomend geval zij niets anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verzoeker opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De opgeworpen exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3.4. Verwerende partij werpt op dat de vordering onontvankelijk is voor wat betreft de derde bestreden beslissing, aangezien verzoeker volgens haar in dit verband geen middelen opwerpt.

Te dezen gaat verwerende partij eraan voorbij dat verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt, *“Het bestreden bevel moet worden geschorst in uiterst dringende noodzakelijkheid. Als noodzakelijk gevolg daarvan moet het inreisverbod van 3 jaar mee worden geschorst, nu dit een addendum uitmaakt van het bestreden bevel zelf, en zonder dit bevel geen rechtskracht heeft.”*

Uit artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat een inreisverbod enkel gepaard kan gaan met een bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals verzoeker terecht opmerkt in zijn verzoekschrift, houdt een eventuele schorsing van de tweede bestreden beslissing ook een schorsing in van de derde bestreden beslissing aangezien het inreisverbod op zichzelf niet kan overeind blijven. Het volstaat derhalve middelen te ontwikkelen aangaande de tweede bestreden beslissing en de link te leggen met de derde bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie dient dan ook te worden verworpen.

4. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering van het grondgebied. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve de nietigverklaring van de bestreden beslissing laat voorvoelen.

4.3.2. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.3.3. In een tweede middel aangaande de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker op, “*schending van het artikel 3 EVRM in samenhang met een schending van de materiele motiveringsplicht*”. In zijn

betoog werpt verzoeker ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht op in samenhang met artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Verzoeker diende tot tweemaal toe een asielaanvraag in die werd afgewezen. Het CGVS, noch Uw Raad als beroepsinstantie, twijfelde op geen enkel moment aan de afkomst en nationaliteit van verzoeker uit Afghanistan.

Voor zoveel als nodig herhaalt verzoeker wat Uw Raad stelde in zijn arrest met nummer 60161:

"Nergens wordt in de beslissing van de commissaris-generaal getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel uitspraak wordt gedaan over het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan. Ook in dit arrest wordt geen enkele twijfel geuit ten aanzien van verzoekers Afghaanse nationaliteit"

Nu verzoekers nationaliteit vaststaat (ook de tegenpartij zelf stelt in het bestreden bevel dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft), en nu tegenpartij in het bestreden bevel stelt dat het noodzakelijk is "ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden" dient verondersteld te worden dat de voorgenomen uitwijzing zal gebeuren naar Afghanistan.

Daarbij zal in principe de internationale luchthaven van de Afghaanse hoofdstad Kaboel de bestemming zijn. Ook in Herat is er een internationale luchthaven waarnaar verzoeker zou kunnen worden uitgewezen. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Herat, al hechtten de asielinstanties geen geloof aan zijn recent verblijf in Herat voor 2006 (jaar waarin verzoeker asiel aanvraag).

Verzoeker wijst er op dat recente berichten over de veiligheidstoestand in Afghanistan erop wijzen dat de veiligheidssituatie aldaar recent verslechterd is.

Zo wijst verzoeker op de zeer recente UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 06.08.2013 (hierna: "de Guidelines") waarin gewezen wordt op enerzijds de slechte veiligheidssituatie voor burgers in zowel Kaboel als Herat, en anderzijds op de erbarmelijke humanitaire omstandigheden waarin afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Afghanistan terechtkomen.

Kaboel of Herat is de plaats waar verzoeker zou terechtkomen na repatriëring. Omtrent de veiligheidssituatie in Kabul en Herat stellen de Guidelines (biz. 18):

"In 2012 AN SO recorded 19,769 incidents initiated by AGEs, the ANSF, or international military forces, a 24 per cent decrease over the 26,041 incidents recorded in 2011.⁷⁸ Of the 19,769 incidents, 10,468 were reported to be attacks initiated by AGEs, representing a decrease of 25 per cent compared to 2011. According to AN SO, the decrease did not reflect a loss of operational capacity on the part of AGEs, but rather a tactical and reversible response to the disengagement of international military forces.⁷⁹ This assessment was borne out by the fact that in the first quarter of 2013 the number of incidents initiated by AGEs was up by 47 per cent compared to the same period in 2012. Based on conflict patterns in previous years, ANSO predicted that 2013 was set to become the second-most violent year after 2011.⁸⁰ The 12 provinces with the highest incident totals in 2012 (more than 640 incidents) were Helmand, Kandahar and Uruzgan (southern region), Ghazni, Paktika and Khost (southeastern region), Nangarhar and Kunar (eastern region), Herat and Farah (western region), and Kabul and Wardak (central region).⁸¹ » Met andere woorden zijn de veiligheidsincidenten in de eerste helft van 2013 sterk gestegen en behoren Kabul en Herat tot de provincies met het hoogste aantal veiligheidsincidenten.

Meer in het algemeen stellen de Guidelines (biz. 15):

UN AM A started tracking civilian casualties (comprising civilians who are either killed or injured as a result of conflict and other forms of violence) in 2007. The number of civilian casualties increased every year between 2007 and 2011.⁵⁴ UNAMA noted that while the total civilian casualty figure for 2012 represented a four per cent decrease compared to 2011, civilian casualties in the last half of 2012 increased by 13 per cent compared to the same period in 2011.⁵⁵ This upwards trend continued in 2013. In the first six months of 2013, UNAMA registered 3,852 conflict-related civilian casualties, an increase of 23 per cent compared to the same period of 2012 and representing a return to the record high number of civilian casualties of 2011. Er is dan ook een reëel risico voor verzoeker op een

schending van het artikel 3 EVRM, met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval verzoeker zou worden uitgewezen naar Herat of Kabul.

Ook uit informatie van het European Country of Origin Network, nl. de General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul, dat bijgewerkt is tot 05.09.2013 en aldus zeer recent is, blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2013 een belangrijke stijging heeft gekend in vergelijking met dezelfde periodes in 2012.

Het rapport stelt ondermeer:

">406 initiated attacks have soared this quarter, up by 47% from Q1 last year, with the incident total also surpassing the volumes recorded in 2010 by 30% (2331 this year vs. 1794 in 2010, above). Given the stability of the seasonal conflict pattern each year so far (a winter low and summer spike), we assess that the current re-escalation trend will be preserved throughout the entire season and that 2013 is set to become the second most violent year after 2011."

En verder:

"NAMA documented 1,319 civilian deaths and 2,533 injuries (3,852 casualties) from January to June 2013, marking a 14 percent increase in deaths, 28 percent increase in injuries and 23 percent increase in total civilian casualties compared to the same period in 2012. [...] UNAMA attributed 74 percent of civilian deaths and injuries to Anti-Government Elements, nine percent to Pro-Government Forces and 12 percent to ground engagements between Pro-Government Forces and Anti-Government Elements."

Het document bevat daarnaast ook een niet-exhaustief overzicht van de aanslagen die in Kabul gepleegd werden tussen 01.01.2013 en 05.09.2013.

Daarnaast zetten de Guidelines ook het probleem uiteen van de zogenaamde internally displaced persons ("IDP's"), dit wil zeggen de personen die binnen Afghanistan gevlucht zijn uit hun herkomstregio omwille van het geweld. Verzoeker zou in geval van repatriëring naar Kabul ook een IDP worden. Hoe dan ook zetten de Guidelines uiteen dat sinds 2002 meer dan 5,8 miljoen Afghanen, hetzij 25% van de bevolking van het land teruggekeerd zijn naar Afghanistan, en dat meer dan 40% van hen ernstige problemen van re-integratie kent, ondermeer door gebrek aan toegang tot gezondheidszorg en door moeilijkheden bij het terug in bezit krijgen van eigendommen. Daarnaast ook, vooral bij stedelijke IDP's zoals verzoeker, ook problemen van huisvesting, toegang tot water en voedsel enzovoort.

De Guidelines stellen op blz. 27-28:

"IDPs are among the most vulnerable groups in Afghanistan; many are beyond the reach of humanitarian organizations, i.e. Urban IDPs are more vulnerable than the non-displaced urban poor, as they are particularly affected by unemployment, limited access to adequate housing, limited access to water and sanitation, and food insecurity.

(...)

Since 2002, more than 5.8 million Afghan refugees have returned to Afghanistan, representing about 25 per cent of the Afghan population. 159 More than 40 per cent of returnees have been unable to reintegrate into their home communities, resulting in significant secondary displacement, mostly to urban areas. 160 In total, up to 60 per cent of returnees are experiencing difficulties in rebuilding their lives in Afghanistan. 161 Estimates suggest that a quarter of urban IDPs are returning refugees ending up in secondary displacement. 162 Obstacles to return for both IDPs and returning refugees include on-going insecurity in their home areas; loss of livelihoods; lack of access to health care and education; and challenges in reclaiming land and property".

Een terugkeer naar deze situatie betekent in hoofdte van verzoeker dan ook mogelijk een blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Over de actuele veiligheidssituatie en over de mogelijke moeilijkheden in geval van terugkeer wordt helemaal niets gesteld in het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook in het administratief dossier zijn hiervan geen sporen te vinden. Er zijn enkel in het dossier van het CGVS een aantal documenten aanwezig met betrekking tot de veiligheidssituatie tot 2011, het jaar van verzoekers laatste asielaanvraag.

Nochtans wordt verzoeker door zijn terugwijzing blootgesteld aan de hierboven opgesomde risico's, die een schending uitmaken van het artikel 3 EVRM.

Het komt aan de tegenpartij toe om een risico-analyse te maken voor verzoeker in geval van zijn terugkeer.

Zeer recent heeft Uw Raad inderdaad geoordeeld in een zaak waar de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd gevorderd van een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend aan een Afghaanse afgewezen asielzoeker (overweging 4.3.2.9)(...)

Het punt 4.3.2.6 verwijst naar een recent rapport over de recente stijging van de veiligheidsincidenten in Afghanistan dat de verzoekende partij voegde aan haar verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid.

De zaak is dus volledig vergelijkbaar met het voorliggende geval.

Het komt ook in casu toe aan de tegenpartij om, in het kader van een zorgvuldig bestuur, na te gaan of de consequentie van haar beslissingen, nl. in casu de gedwongen terugkeer van verzoeker naar Afghanistan (Kabul of Herat), geen schending uitmaakt van een van de grondrechten, zoals in casu het artikel 3 EVRM.

Nu de verwerende partij dit kennelijk niet heeft gedaan, schendt zij de zorgvuldigheidsplicht, in samenhang met het artikel 3 EVRM.

In hetzelfde arrest stelt Uw Raad inderdaad (overweging 4.3.2.10)(...)

" Zodoende is het ontwikkelde middel ernstig.

2.

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er op dat het feit dat het in casu om een herhaald bevel zou gaan, hieraan niet in de weg staat. De vorige bevelen werden weliswaar nooit aangevochten maar zijn achterhaald gelet op de vernietiging van de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging die naderhand telkens werden genomen.

Ook het feit dat het verzoeker een gebonden bevoegdheid zou hebben nu het bevel in casu ondermeer gemotiveerd is op grond van het artikel 7,1° van de Vreemdelingenwet, staat er niet aan in de weg dat verzoekers middel wel degelijk ontvankelijk is, nu hij de schending inroept van het EVRM, die als internationale fundamentele rechtsnorm voorrang heeft op de vreemdelingenwet.

Ook dit werd bevestigd door Uw Raad in het arrest van 30.07.2013 met nummer 107734 (overweging 3.2)(...) " Verzoeker verwijst hier integraal naar.

Een eventuele exceptie van onontvankelijkheid dient dan ook te worden verworpen.

Het bestreden bevel moet worden geschorst in uiterst dringende noodzakelijkheid.

Als noodzakelijk gevolg daarvan moet het inreisverbod van 3 jaar mee worden geschorst, nu dit een addendum uitmaakt van het bestreden bevel zelf, en zonder dit bevel geen rechtskracht heeft.

Het tweede middel is ernstig."

4.3.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3.5. Kernpunt van verzoekers betoog is dat niet betwist wordt dat hij afkomstig is van Afghanistan, dat dan ook verondersteld mag worden dat de voorgenomen uitwijzing zal gebeuren naar Afghanistan, hetzij Kaboel, hetzij Herat waarvan verzoeker afkomstig is, waar zich internationale luchthavens bevinden, dat recente informatie van het UNHCR van 6 augustus 2013, namelijk "*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*", die verzoeker nader expliceert in zijn verzoekschrift en eraan toevoegt, erop wijst dat er sprake is van een slechte veiligheidssituatie voor burgers zowel in Kaboel als Herat, dat het tevens wijst op de erbarmelijke humanitaire omstandigheden waarin afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Afghanistan terechtkomen en ten slotte ook wijst op het probleem van de "*internally displaced persons*" binnen Afghanistan die problemen kennen om de primaire noden te stillen zoals huisvesting, toegang tot drinkbaar water en voedsel e.d.m., dat ook uit informatie van het European Country of Origin Network, namelijk de "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*", dat

bijgewerkt is tot 5 september 2013 blijkt dat het aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan in 2013 een belangrijke stijging heeft gekend in vergelijking met dezelfde periodes in 2012, dat dit alles wijst op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer, terwijl over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en over de mogelijke moeilijkheden in geval van terugkeer helemaal niets gesteld wordt in de tweede bestreden beslissing noch zijn er sporen van te vinden in het administratief dossier.

4.3.6. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

4.3.7. Hoewel heden nog niet bekend is wanneer en waarheen de gedwongen verwijdering van verzoeker zal plaats hebben, blijkt nergens uit dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker ooit in vraag werd gesteld. Volgens de asielinstanties heeft verzoeker niet tot aan zijn vertrek naar België in 2006, in Afghanistan in de provincie Herat gewoond en werden hem daarom kort gezegd geen subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus toegekend, maar dit houdt niet in dat verzoekers Afghaanse nationaliteit betwist werd. Ook het feit dat de asielinstanties het door verzoeker bij zijn derde asielaanvraag neergelegde Afghaans paspoort, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel op 20 augustus 2010, niet beschouwden als een bewijs van verzoekers beweerde verblijf in de provincie Herat tot 2006, houdt niet in dat verzoekers Afghaanse nationaliteit in vraag werd gesteld. Ook in de nota wordt uitdrukkelijk geponeerd "*Verzoeker heeft de Afghaanse nationaliteit*". Dat verwerende partij een repatriëring plant naar Afghanistan blijkt uit het feit dat de verwerende partij blijkens het administratief dossier op 1 oktober 2013 de Afghaanse Consul te België heeft aangeschreven met een lijst van personen waarop verzoeker figureert met als bedoeling "*pour obtenir en temps utile la délivrance d'un document de voyage nous mettant à même de l'éloigner régulièrement du pays*".

Aldus kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker naar Afghanistan zal worden verwijderd. Verwerende partij betwist hierbij niet dat verzoeker concreet hetzij naar Kaboel hetzij naar Herat zal verwijderd worden. Verwerende partij betwist evenmin de inhoud van de door verzoeker aangevoerde rapporten.

4.3.8. Gelet op het gestelde in punt 4.3.6. heeft verwerende partij de plicht om de veiligheidssituatie en/of humanitaire situatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet te volgen en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, te baseren op actuele informatie m.b.t. situatie in Afghanistan. In die zin kan van de verwerende partij verwacht worden dat zij kennis heeft of zou moeten hebben minstens van het door verzoeker in zijn verzoekschrift besproken zeer recente rapport van de UNHCR dat *prima facie* lijkt te wijzen op een problematische veiligheidsituatie en/of humanitaire situatie in Kaboel dan wel Herat en dat zij in de tweede bestreden beslissing een risico-analyse maakt, d.w.z. motiveert waarom ondanks deze informatie, een gedwongen verwijdering naar Afghanistan in het geval van verzoeker rekening houdend met de omstandigheden die zijn zaak kenmerken, toch kan plaatsgrijpen. Deze verwachting dringt zich des te meer op aangezien de derde asielaanvraag van verzoeker dateert van 9 mei 2011 en ze definitief beoordeeld werd door de Raad op 23 september 2011, terwijl de recente informatie aangaande de toestand in Afghanistan die verzoeker meedeelt in zijn verzoekschrift dateert van 6 augustus en 5 september 2013. De Raad stelt evenwel vast dat de tweede bestreden beslissing daarvan helemaal geen gewag maakt en dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat een dergelijke afweging zou gebeurd zijn.

4.3.9. Verwerende partij kan gelet op het gestelde in punt 4.3.5. niet gevolgd worden wanneer ze in haar nota poneert dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij geenszins staft. Verder wijst de verwerende partij op het feit dat verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg, maar de Raad herhaalt dat volgens de asielinstanties verzoeker

niet tot aan zijn vertrek naar België in 2006, in Afghanistan, Herat gewoond heeft en hem daarom kort gezegd geen subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingenstatus toekenden. Alleszins werd zoals reeds eerder gesteld, de laatste asielprocedure afgesloten in september 2011 en is er een tijdspanne van twee jaar tussen de afsluiting van de asielprocedure en het treffen van onderhaivge verwijderingsmaatregel waarvan de verwerende partij de gedwongen tenuitvoerlegging plant. Verwerende partij kan dan ook niet anno 2013 teruggrijpen naar een in 2011 gedane beoordeling door de asielinstanties.

Verzoeker maakt *prima facie* aannemelijk dat verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan bij het treffen van de tweede bestreden beslissing en nagelaten heeft een afweging te maken m.b.t. het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling of straf in de zin van artikel 3 EVRM. Een beslissing die niet steunt op afdoende feitenvergaring, schendt de materiële motiveringplicht.

Het tweede middel is in de aangegeven mate ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (*cf.* RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde.

4.4.2.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift onder het kopje “II.3. MOEILIK TE HERSTELLEN ERNSTIG NADEEL” onder meer als volgt:

“2.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst verzoeker naar zijn mogelijke blootstelling aan een onmenselijke of vemederende behandeling in geval van terugkeer. Zijn fysieke integriteit zou mogelijk in gevaar zijn. Ook zijn de levensomstandigheden in Afghanistan voor terugkerende afgewezen asielzoekers zoals aangetoond zeer precair.

Dit nadeel is in zijn geval evident ernstig en moeilijk te herstellen.

3.

Hoe dan ook verwijst verzoeker integraal naar volgende passage uit het reeds geciteerde arrest van Uw Raad met nummer 107.734:

"Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf RvS 1 december 1992, nr. 41.247)."

Een te restrictieve interpretatie zou inderdaad voor gevolg hebben dat verzoeker zijn rechten niet kan uitputten aangezien voor een gewone annulatieprocedure hij te laat zal komen indien de bestreden beslissingen niet bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden geschorst. »

4.4.2.2. Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door hem ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM.

4.4.2.3. Verwerende partij poneert opnieuw in haar nota dat verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen die hij geenszins staft en dat verzoeker noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kreeg. Te dezen volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 4.3.9.

4.4.2.4. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij een terugkeer naar Afghanistan. Het nadeel is *in casu* evident ernstig en moeilijk te herstellen.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

5. Het gestelde in punt 4 leidt tot de schorsing van de tweede bestreden beslissing dat gelet op het gestelde in punt 3.4. leidt tot de schorsing van de derde bestreden beslissing.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie van 26 september 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en houdende het inreisverbod (bijlage 13sexies), wordt bevolen.

Artikel 2

Voor het overige wordt de vordering tot schorsing verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA